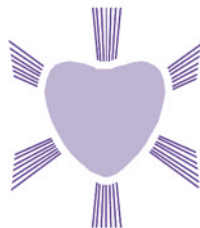

SRDÍČKO

ročník XVI.
23. 12. 2012

6

MILÍ FARNÍCI,

až s úpěnlivou touhou bych vám přál srdce plné pokoje a světla Ducha sv. Všimli jste si, jak každý plamínek světla (hořící svíce) je jasný a neo-
hrožený tmou? Všimli jste si, jak se mihotá plamínek svíce, který je vydán větru a průvanu? To, ať je i pro nás symbolickým obrazem. Světlo bychom jako křesťané měli bez větších problémů šířit, abychom svou nadějí a láskou zaháněli temnoty noci světa. Jen musíme dát pozor, aby nám naše zkušenost a radost z Boha v našem srdci neodvál průvan, který chce vzít jakoukoliv nadějí. V okamžiku, kdy v našem srdci zahoří oheň, potom nám ani vichřice nezabrání rozdávat veliké dary, které máme v našich životech a které nám daroval náš Pán. S velikou touhou s vámi očekávám vánoční čas. O těchto vánocích vám přeji, aby milost odpuštění navštívila vaše rodiny. Přeji vám otevřenou, láskyplnou náruč vašich blízkých. V novém roce přeji vytrvalost v dobrém, světlo nehasnoucí a nadějí, že Bůh

je s vámi ve všech životních okamžicích. On je! A nic mu nezabrání, aby nám prokazoval svou Lásku. Je dobré a moudré této Láске se otevřít.

Vše dobré a plno milosti

P. Filip Jan Rathouský, OFM, farář

VÁNOČNÍ PŘÁNÍ OTCE BISKUPA

Vánoce nejsou jen pokojná idyla s anděly.
Bůh přichází jako světlo přemáhající temnoty.
Těm, kteří ho přijali, přináší pokoj.
Pro ty, kdo ho nepřijali, se stává kamenem úrazu.

Tajemství Vtělení a tajemství zla jsou těsně vedle sebe.
Do zla, které se někdy zdá být jako nepropustná temnota,
vstupuje světlo v podobě proroky přislíbeného dítěte.
To je pravý důvod vánoční radosti.
Toto dítě je nadějí i tvého vítězství,
aby ses i ty mohl stát nadějí pro všechny kolem sebe.

Za to se modlím a k tomu vám všem žehnám.

*Vojtěch Cikrle, biskup brněnský
Brno, Vánoce 2012*

NOVÝ BETLÉM V HUSOVICÍCH

Vážení farníci, stará pravda trochu nostalgicky říká, že čas se nedá zastavit, ale našim křesťanským (d)uším by to mělo znít jako dobrá zpráva.

Čas také většinou přináší změny a ty se nevyhýbají ani našemu kostelu v Husovicích. Personálním záležitostí bylo věnováno minulé číslo Srdíčka, nyní jsou aktuální informace ke stavbě betléma.

Ve skutečnosti vše začalo již mnohem dříve zřízením dětského koutku. Prostor, kde byl koutek vytvořen, sloužil jako skladiště. Kromě pavučin a oprýskané omítky se zde skladovalo také pódium

pro betlém. Jedná se o docela velké a těžké dřevěné dílce z prken, které jsou velmi neskladné. V nově zřízeném dětském koutku již nebylo možné je dále ponechat, na kůr se s nimi nevytočíme (kdoví zda bychom je tam vůbec unesli) a tak byly přemístěny do obdobného prostoru na druhé straně, kudy ovšem chodí varhaníci a sboristé na kůr. To ale bohužel není zcela ideální řešení, jelikož se o ně může někdo zašpinit, případně zranit. A odnést si z kostela na památku zadřenou třísku je jistě vzpomínka, která se vám může zarýt hluboko pod kůži, ale

většina návštěvníků sáhne při Noci kostelů raději po razítku.

Související změny, které se týkají betléma, sahají až, věřte nebo nevěřte, do Velikonoc.

S otci Ignácem, Filipem a Bonaventurou jsme diskutovali o podobě Božího hrobu, resp. Getsemanské zahrady, které každoročně stavíme pro velikonoční bohoslužby. Dospěli jsme k závěru, že je docela škoda provizorně sestavovat „třetí umělý oltář“, který zabírá hodně místa, když v kostele dva nádherné původní boční oltáře máme, téměř bez užitku. Tak vznikl nápad využít pro Getsemanskou zahradu (kam se odnáší na Zelený čtvrtek po večerní mši sv. Nejsvětější svátost) jeden z bočních oltářů a stavbu Božího hrobu ponechat na původním místě v upravené podobě. A jelikož stavíme Boží hrob i betlém ve stejném prostoru, rozhodli jsme se, že by bylo dobré obě stavby trochu unifikovat, aby jednotlivé dílce byly použitelné pro obě stavby, což sníží nároky na skladování v kostele a vyřeší problém s podiem.

Nejsem zrovna nadšený příznivec změn (znáte to: raději pohoda, klídek, tabáček...), ale musím uznat, že než skladovat v kostele harampádí, je lepší tam mít dětský koutek a nebo třeba nový záchod pro návštěvníky, nejlépe v bezbariérové úpravě. To poslední je náš tajný sen, ale první kroky již byly učiněny při dvou brigádách, kdy se díky nadšení brigádníků podařilo vyklidit „komůrku“ pod schody u „varhannického“ vstupu. (Také jsme zde objevili původní římsové ornamentální odlitky – škoda, že jsme na ně nepřišli dříve, při opravách bychom nemuseli vyrábět nové).

Ale zpátky k betlému. Ten náš již něco pamatuje a je tuším poskládán z několika

různých souprav (v některém ze Srdíček byla o historii betlému zmínka). Mně osobně se líbí. Problém je v tom, že sádrové figurky (svatá rodina je ze dřeva) jsou již za tu dobu poněkud otlučené, některé chybí ruka, jiné kus klobouku, a tak trochu připomínají sbor válečných veteránů než pastýře z Betléma či mudrce od východu. Proto je třeba při instalaci dbát na jejich správné natočení tak, aby jejich handicap nebyl na první pohled patrný.

Z těchto důvodů jsme se rozhodli pro modernější a skromnější verzi betléma. I když všichni od Járy Cimrmana víme, že budoucnost patří aluminium, rozhodli jsme se pro plastové figurky. Ale nebojte se, není to žádná Čína (i když jeden velmi zdařilý „made in China“ mám doma). Jedná se o výrobky italské firmy Fontanini, která se výrobou zejména betlémových figurek zabývá již několik let.

Figurky byly zakoupeny v obchodě s liturgickými potřebami na kapucínském náměstí, který provozují sestry Učednice Božského mistra. I když jsou nové figurky podstatně menší (jen asi 30 cm), věřím, že se Vám budou líbit. Koneckonců, na Vranově myslím nejsou větší a jak je betlém slavný. Nesporná výhoda je, že celá sestava zabere méně místa a zbude více pro živé koledníky.

V této souvislosti se mi také vybavuje myšlenka otce Berarda z kázání na jedné půlnoční mši. Upozorňoval, že figurky, které jdou do betléma, třebaže jsou již docela blízko, a možná jim chybí k Ježíškovi snad jen krok nebo dva, tak jelikož jsou dřevěné, nikdy tam ve skutečnosti nedojdou. A že naopak protože my jsme živí, ten nejdůležitější poslední krok směrem ke Kristu můžeme učinit. No není to

skvělé a úžasné? Takže místo betléma, ať už je ze sádry nebo z polyvinylchloridu, pospěšme k oltáři....

Tímto také zdravím otce Bonaventuru, jehož myšlenka multimediálního betléma s 3D projekcí ve Full HD rozlišení, se světelnými a zvukovými efekty a průvodním komentářem v několika světových

jazycích, mi nedá spát... Ostatně první jesličky byly od sv. Františka také určitý experiment, tak proč nebyť ve františkánské farnosti první? Do budoucna již tedy žádná sádra ani hliník ani PVC, ale digitální nuly a jedničky.

Pavel Kolenčík

MILÍ HUSOVIČTÍ FARNÍCI,

už se pomaličku v Benátkách zabydluji, ale první měsíc nebyl vůbec lehký. Jsem zvědav, co to bude se mnou dělat, až mě přestěhují na stará kolena.

Chtěl bych se s vámi podělit o některé zážitky a vjemy, které jsem tu za tu chvíli nastrádal. Moc nerozumím tomu, jestli škola je těžká nebo lehká. Požadavky tu mají podobné, jako u nás: napsat během dvou let deset prací o deseti stranách a završit to stostránkovou prací. Každé pololetí přečíst asi 2000 stran literatury. Na druhou stranu jsou tu spolužáci z Afriky, kteří očividně nemohou takovým nárokům dostát.

Komunita spolužáků je zajímavá. Máme tu tři pravoslavné Rumuny, laiky, 5 afrických katolických kněží (samí černoši) a pak sem dojíždějí místní kněží, kteří se půl týdne starají o farnost (Trento, Miláno, Terst, Benátky) a půl týdne chodí do školy. Mezi nimi jsou i dva pravoslavní – z Ruska a z Moldavska. Nebyť toho Rusa, tak jsem tady s přehledem studentem z nejsevernější země. Potvrzují se mi tu všechny možné předsudky o cizích národech. Já si tu připadám jako barbar

ze severu. Divoký muž se zamrzlé zemi janky, který odložil sekyru, vyšel z lesů a jaksi nedopatřením skončil ve slunné Itálii.

Benátky jsou hodně zvláštní město. Nejezdí tu auta. Není tu centrum. A pochopitelně, je tu všude voda. Mají tu jen málo zeleně, čímž dost trpím. Napoleon nechal zbořit jeden cíp Benátek a založil tam park, kam chodívám běhat. Ale jeho stromy jsou jakoby zvířata v zoo. Jsou slabé, smutné a netvoří přírodu, nýbrž jsou z přírody vytrženy a uvězněny na pustém ostrově. Je tu také neuvěřitelná vlhko. Díky tomu se tu takřka nepráší. Ve vedlejší chodbě právě bourají zdi, ale u mě na pokoji mám jen tolik stavebního prachu, kolik si nanosím na botech. Vzduchem prostě nelétá. A také tu skoro vůbec neschne prádlo.

Benátky jsou pyšné město. Je tu plno soch a paláců, ozdob a kostelů. Vchod do nemocnice vypadá spíše jako vchod do galerie a když člověk vejde do baziliky sv. Marka, pak je teprve přímo omráčen. V každém koutu čeká skvost, na každé

pídi se schovává klenot. A přitom dnešní nádhera je pouhým odleskem někdejší slávy. Benátky jsou ve skutečnosti obrovská ruina. Krásná, udržovaná, ale přeci jen ruina. Ze současných Benátek lidé přímo utíkají. Zatímco za války jich tu žilo kolem 200 000, dnes zde bydlí pouze 60 000 obyvatel. Paláce jsou oprýskané, služby a zboží předražené a všechno vznešené má na sobě patinu staletí. Ale to nic nemění na hrdosti Benátek.

Teď tu míváme časté záplavy. Měsíc a Slunce hýbou mořem asi o půl metru. Když se k tomu přidá vítr a tlak, nastane problém. Každý příliv vyšší než 110 cm oznamuje siréna. V tom případě je zaplavené náměstí sv. Marka. Ale to se tu děje několikrát do měsíce a nikdo to moc neřeší. Prostě ten, kdo chce do města, si nazuje holiny a jde. Také jsou odstaveny některé linky lodní dopravy, protože lodě by nepropluly pod mosty. 120 cm je už horší. V určitých částech města už je záplava. Pokud má vysoká voda přijít v noci, majitelé obchodů spí uvnitř, aby mohli s vodou bojovat. 130 cm již znemožňuje běžný provoz města. Postižená je již asi polovina Benátek. Za tu dobu, co jsem tu, jsme zažili 143 cm a 149 cm, což jsou již zápisy do historických tabulek. Jde o 11. resp. 6. příčku. Lidé u nás mnoho mluví o tom, že se Benátky potápějí asi 2 mm za rok. V Benátkách se o tom tak moc nemluví. Jestli za 50 let budou o 10 cm níže? To nehraje tak velkou roli.

Je tu ještě mnoho jiného, co stojí za zmínku – jak se tu jezdí na nákupy lodí, jak se v Benátkách běhá, o obchodním duchu Benátek, aneb jak z turisty peníze vyždímati, a mnoho jiných věcí. Ale to se už musíte přijet podívat sami.

Tak vám přeji vše dobré, po vánocích se možná na chvíli zastavím v Brně. Pán vám žehnej!

A na závěr bych připojil charakteristiku Benátek od Jana Nerudy:

„Nikde nesvítí měsíc tak snivě, tak měkce jako v Benátkách. Benátky již více nejsou Benátkami, leda za měsíčního světla, kdy historická vzpomínka jako krásný sen rozestře se po lagunách i palácích, kdy obrazovost tvá směle pokračuje tam, kde život sám dávno již přestal, a kdy oko tvé vidí jen obrys postavy té slavné královny moří, nepozoruje ale vrásku na její líci a záplatu na jejím rouchu. Benátky dožily a nyní jako by i dodrímaly poslední již svůj sen, kdo chce po benátsku nyní žít, musí jen snít.“

Br. Bonaventura

SETKÁNÍ NA PETROVĚ

V chladném sobotním dopoledni 3. listopadu 2012 mířily kroky redaktorů farních časopisů brněnské diecéze do katedrály na Petrově, aby v kapli Zvěstování při mši svaté, celebrowané otcem biskupem Vojtěchem, započali další ze svých setkání. Otec biskup v homilii připomněl především svatého Františka Saleského, patrona novinářů a spisovatelů, a jeho cestu. František žil v období napjatého vztahu katolíků a kalvinistů, kteří zdůrazňovali předurčenost Bohem ke spásě a k zavržení, což František velmi těžko přijímal. Nakonec našel řešení: I kdybych měl být zavržený, nic nezabrání mé lásce k Bohu. Stal se mostem mezi lidmi, dokázal spojit svou mírností, protože se dokázal zřícit sám sebe a přijímat vůli Boží. Setkání pokračovalo v sále biskupství a znovu se naskytl možnost modlitby, právě v poledne. Otec biskup Vojtěch nabídl přítomným, aby se tuto modlitbu modlili se zavřenýma očima a mohli tak srdcem vstoupit do příběhu zvěstování. Aby se i nám postoj izraelské dívky zalíbil, aby se stal i naším postojem.

P. Roman Kubín z Pastoračního střediska informoval o připravovaném vánočním projektu, následoval čas na občerstvení, vzájemná setkání redaktorů i předání zkušeností, a také hlavní bod programu, beseda s otcem biskupem formou postupného odpovídání na psané otázky (redaktoři tak měli více odvahy se ptát). A témata byla pestrá:

Běžný den otce Vojtěcha vypadá různě, někdy není celý den doma, nedávno byl v Olomouci, aby postupně pětadvaceti bohoslovcům pozorně naslouchal a věnoval se jim, potom se velmi těšil domů na čtyřnohého domácího přítele, což je synonymum pro dobrou postel.

Na otázku, co ho trápí, odpověděl, že naše

zabydlenost v pohodlnosti a zaměřenost na sebe sama, malé vnímání Božích pozvání, což je základ mnohých trápení. Radostí je právě opak zmíněného. Kdykoli vidí kněze, kteří žijí pro druhé, je to podnět k díkům. K otázce celibátu a praxi prvotní církve otec biskup podotknul, že tenkrát se sice mohli ženatí muži stát jáhny, kněžimi i biskupy, ale znamenalo to přijetím úřadu odejít z manželství – více o tom pojednává kniha vatikánského knihovníka Josefa Stechera, která by měla být dostupná v každé farní knihovně. Jako úvahu k zamyšlení nabídl otec biskup příběh o setkání Ježíše se Zachem: kolik z nás by se radovalo, že se Ježíšovi podařilo oslovit i takového člověka? A právě farní časopisy mají být nabídkou také pro hledající a lidi vně farností, nejen pro ty, co zavítají do kostela. Jsme součástí těla církve a ze všeho, co se povede, by měla mít celá církev užitek i radost.

Sílu ke službě čerpá otec biskup z osobní modlitby a ze svátostí, a také díky modlitbám mnoha lidí, kterým za ně aspoň tímto způsobem děkuje. Děkuje i za každý autentický život s Kristem, kdy tak lidé odevzdávají do společného pokladu církve, aby z něj potom mohli další čerpat. A kdyby viditelně potkal Ježíše? Řekl by mu: „Díky, že můžu jít s Tebou, že mi ukazuješ cestu, že mě držíš nad vodou, že mě posiluješ.“

K Vánocům by si přál radost, pokoj, které dává Pán a které se mohou uplatnit skrze lidi, těmto darům otevřené. Hlavně bychom neměli nikdy žádného člověka takzvaně „hodit“ přes palubu, ale hledat cestu k rozhovoru, k přiblížení, k pochopení...

Když se člověk stává knězem, domnívá se, že 99 procent rozhodnutí k této cestě je jeho

a to jedno procento Boží. Po letech vidí, že to bylo opačně a že 99 procent dostal od Boha, třeba i skrze rodiče, svátostmi, modlitbou. Povolání je vždy kombinace milosti a zároveň svobodného rozhodnutí.

Oblíbeným jídlem otce biskupa je vařená klobása, brambory a okurek, protože když se to na liturgických akcích sejde, svíčkovou či řízky někdy mívá i čtyřikrát do týdne. Naopak nejlíby ryby, a to z jednoduchého důvodu: Když ve školce dostávali povinně rybí tuk, byl jedno období závadný, a není sám, kdo dodnes vzpomíná na zdravotní problémy s tím spojené. K tomu se váže i historka z dřívějších let. Jednou byl po pátečním biřmování pozván na večeři na faru, odkud ryby voněly už zdáli. Nebylo vyhnutí, u stolu seděl uprostřed, strategie útěku se nenabízela žádná, a proto prosil Boha o pomoc. Nechtěl zklamat dobromyslnou farní kuchařku, od které dostal na talíř obrovskou porci kapra namodro, proto byl vděčný, že Bůh vyslyšel prosby a poslal pod stůl farního kocoura. Otec Vojtěch sice neznal jeho kapacitu, ale nakonec byl mile překvapen: kocour si po nenápadně podávaných kouscích troufl na celou porci. V té chvíli se farní kuchařka nadšeně přitočila k jeho talíři a se slovy: „Vidím, že vám chutnalo!“ mu na něj naložila další porci ryby. Kocour nepřipadal v úvahu, otec biskup se znovu vydatně modlil a znovu byl vyslyšen. Kocour nenápadně přivedl farního psa. Situace již nebyla tak snadná, bylo nutné upoutávat pozornost ostatních dotazy na různé obrazy kolem, aby mohl tajně podávat kousky kapra psovi pod stůl a poradit si tak s další porcí. Nad prázdným talířem měl velký důvod k díkům Bohu. Při odchodu se k němu obě zvířata neobyčejně lísala, protože takového dobrodince zřejmě ještě nepotkala.

Lidskou vlastností, kterou má pan biskup rád, je férovost. Na práci biskupa jsou podle

něj nejtěžší lidské vztahy. Světec nejbližší jeho srdci je Panna Maria. Znovu a znovu promýšlí Zvěstování, obraz dívky, která jde cestou určenou Bohem. V Litoměřicích mají v katedrále dokonce obraz P. Marie Sedmiradostné. Bolest a radost vyplňují celý život. My bychom bolest raději neměli, ale velká radost a velká bolest mají k sobě blízko. A Maria to tak žila.

V diecézi vychází kolem čtyřiceti farních časopisů, poslední dobou jejich počet klesá. Je dobré, když se drží, protože vydávání se obnovuje po zrušení jen těžko.

Noc kostelů je široké veřejnosti otevřená akce. Nikodémova noc je spíš intimní zastavení každého člověka před Bohem. V kostele se nerozsvítí světla, v tichu je vystavena monstrance k osobní modlitbě. Jde o odkaz na postavu farizeje Nikodéma, který za Ježíšem také přišel v noci, aby se jej zeptal na to, co pro něj bylo v životě důležité. Jak máme cele patřit Ježíši? Na to odpovídá sv. František Saleský ve spise Filothea – úvod ke zbožnému životu: Jiná je zbožnost řemeslníka, jiná mnicha, jiná dalších lidí... nemůže být u všech stejná. Ježíš přichází, aby byl s námi a tam, kde s ním člověk je, se vytváří Boží království. Mohu prát, psát, vařit, kácet stromy, pracovat v nemocnici... ale to hlavní je, abych to dělal z lásky k druhým. Někdy sama touha po Kristu nabízí víc milosti než povrchní přijetí eucharistie. V životě s Kristem nejsme sami, je tu i společenství církve, kterou nám On dává.

Beseda byla zakončena spontánním potleskem, autogramiádou a závěrečným rozloučením, kdy se ani nechtělo věřit, že čas vzájemného setkání tak rychle uplynul. Někteří z redaktorů využili možnosti vystoupit na věž katedrály a vidět tak Brno z jiné perspektivy, anebo navštívit Diecézní muzeum, po jehož prohlídce zůstalo již jen těšení se na příští setkání, dá-li Pán opět za rok.

Jarka Cýrusová

OSLAVA PATROCINIA BLAHOŠLAVENÉ SESTRY MARIE RESTITUTY KAFKOVÉ

Vzpomínka na slavnost bl. Restituty na Lesné očima dvou farníků

„Hlavním celebrantem při mši sv. v 10.30 h. bude P. Vojtěch Suchý SJ, bývalý provinciál jezuitů, který má velké zásluby na vzniku našeho Duchovního centra. Přivítáme též hosty z Vídně: františkánky křesťanské lásky, farníky z družební farnosti Brigittenau s jejich farářem, s bývalým starostou Karlem Lacinou a krajany. Přítomen bude též P. Ignác z husovické farnosti. Sestry františkánky křesťanské lásky z Vídně, nám předají relikvii blahoslavené Restituty, kousek jejího řádového oděvu.“

Takhle nějak znělo pozvání na slavnost a neminulo se účinkem. V neděli 28. 10. 2012 bylo Duchovní centrum v Brně-Lesné zcela zaplněno lidmi, a to ještě někteří kvůli obavě, že se nevejdou, šli na mši svatou raději už o půl osmé a v devět hodin. Slavnost celebrowaná P. Vojtěchem Suchým měla kromě setkání s Kristem ještě dva silné momenty. Prvním z nich bylo velmi působivé kázání P. Suchého, jehož část přinášíme a druhou hlubokou chvílí bylo předání (a po mši možnost vzdání úcty) relikvie sestry Restituty. Připomínka její osobní statečnosti může zřetelně promlouvat i do dnešního postavení církve a věřících v naší zemi. Průběh mše svaté se odvíjel v přátelském česko-německém tónu, P. Pavel Hověz se ujal překladu homilie, aby její slova byla přínosem pro všechny zúčastněné. Na závěr se farnosti dostalo pozvání na odpolední koncert, který měl slavnostní atmosféru dne ještě umocnit a s přáním hezké neděle bylo slavení mše zakončeno svátostným požehnáním.

Homilie se opírala především o biblický text Lk 9,23. Bylo řečeno mnoho důležitého, otiskujeme jen část:

Je psáno, že nikdo nemůže dokonale chápat druhého, neprojde-li jeho bolestí. Neexistuje křesťanství, vědomé rozhodnutí pro Krista, bez Jeho kříže. Tak to chápou svatí. Pouze na základě průchodu bolestí je dosaženo mystického sjednocení s Bohem v plnosti.

Proto prvotní církev obrací svůj pohled na Krista ukřižovaného. Sestra Restituta věděla, že musí každodenně brát kříž na svá ramena. Poselstvím kříže je zároveň Boží důvěra k nám. Někdy může být Boží láska a důvěra nám projevená velmi náročná pro nás k unesení. Mohlo by se zdát, že ani Ježíš nenesl svůj kříž každodenně, ale až na konci života a ještě mu pomáhal venkovan Šimon. Ale podíváme-li se na Ježíše jako na odsouzence lidské mentality, terč posměchu a nespravedlnosti, vyhoštěnce, vykázaného k smrti mimo hradby, poznáváme v tomto světle i mnohé z příběhu našeho života a života svatých. Je to zápas s nespravedlností a neláskou v lidských vztazích, a ve všech dalších oblastech života. Ježíš proti tomu všemu bojuje, ne násilím, ale vytrvale a rázně, každý den a každou hodinu. Tím si také nadělá nepřátele a nakonec umírá na kříži. Jeho učedníci též musí být připraveni riskovat i ztrátu života, jako to podstoupila sestra Restituta. Není možné nechat se zkorumpovat nebo sami korumpovat.

VZPOMÍNKOVÁ POUTNÍ SLAVNOST

V neděli 28. října 2012, den před 70. výročí odsouzení sestry Restituty Kafkové vídeňským fašistickým soudem k trestu smrti (29. 10. 1942), se konala ve farnosti Brno-Lesná vzpomínková poutní slavnost. Hlavním bodem byla mše svatá v Duchovním centru, které se zúčastnili poutníci z Vídně-Brigittenau a tamní bývalý starosta Karl Lacina, dále vídeňské řádové sestry františkánky, k nimž bl. Restituta duchově stále náleží, a místní obyvatelé spolu se starostkou Brno-sever, paní Ing. Bc. Sabinou Tomíškovou. Hlavním celebrantem byl P. Vojtěch Suchý SJ. Koncelebrovali P. Pavel Hověz – farář z Lesné, P. Wolfgang Seybold – farář z Vídně-Brigittenau, a husovický františkán P. Ignác Majvald. Generální představená františkánek, sestra Hilda Daurer, předala faráři P. Pavlu Hovězovi relikviář se dvěma kousky řádového oděvu bl. Restituty. Relikviář bude umístěn do obětního stolu budoucího kostela bl. Restituty v Brně-Lesně. Vídeňští hosté poobědvali v Domově

pro seniory v Lesné a následně navštívili klášter klarisek v Soběšicích. Odpoledne se v duchovním centru konal pěvecký koncert, na němž vystoupili bratři Martin a Tomáš Dvořáčkovi a paní Martina Dvořáčková. K 70. výročí martyria bl. Restituty vydala farnost Brno-Lesná česko-německý nástěnný kalendář s fotografiemi, které dokumentují místa, kde bl. Restituta žila. Značnou část nákladu si odvezli poutníci do Vídně. 70. výročí popravky sestry Restituty Kafkové (30. 3. 1943) bude uctěno na jaře 2013 ve Vídni.

Text a foto: Karel Pažourek

POHÁDKA

Modravé nebe nad husovickým kostelem si s ledovým klidem prohlíželo kostelní věž a střechy, zimomřivě schoulené v několika sněhových čepicích a šálách. Sluníčko muselo přimhouřit oči, aby zahlédlo jiskřivou záchrannou akci malých jiskříků. Jiskřík od rána sjížděl v ořechové skořápce z věže na střechu a stále zvyšoval rychlost, čím víc byla klouzačka uklouzaná. Ještě pár jeho kamarádů si jízdu vyzkoušelo s ním, ale nakonec se jim zdála už příliš nebezpečná. „Jste jako hejno vyplašených ředkviček, podívejte jak svištím a přidejte se ke mně,“ lákal je Jiskřík a docela se mrzoutil, že se nikdo nepřidává. O to víc divočil při rychlé jízdě, až se stalo to, co bylo docela předvídatelné. Přeletěl přes okraj střechy a letěl dolů. Zachránila ho vysoká závěj sněhu, kterou zanechali františkáni u kostela při odklízení.

Jiskřík byl ovšem tak rozpálený divokou jízdou, že okamžitě propadl závějí skoro až dolů. Sám se dostat ven nedokázal. Jiskřící rychle běželi do kostela pro Jiskroně, který právě hledal nejlepší místo u betléma, odkud budou o Štědrém večeru dětem zářit, aby narození Dítěte bylo skutečným poselstvím o příchodu světla na svět. Všeho nechal, popadl v sakristii položený provázek a uháněl k závěji. Ze závěje se ozývalo jen silné drkotání jiskřivých zoubků. „Jiskříku!“ zavolal Jiskroň do prolákliny. „Ano, slyším tě, Jiskroni,“ ozval se Jiskřík. „Spustíme ti dolů lano a až si ho pevně omotáš, aby se ti nesmeklo, jak tě budeme tahat ven,

tak za ně zatáhni a my pořádně zabereme a vytáhneme tě.“ Jiskroň spustil dolů lano a hned přikázal jiskříkům, aby se postavili do řady a každý pevně chytil lano v místě, kde zrovna je. Celá řada jiskřivých jiskříků napjatě čekala na povel. Sotva byl Jiskřík pevně zakleslý v laně, všichni naráz na Jiskroňův povel zatáhli a pak ještě třikrát, než Jiskřík vyletěl z prolákliny jako malinká kometa a přistál mezi nimi. „Kamarádi, ještěže vás mám. Jinak by ze mne tam dole byl brzy už jen krystalek ledu.“ Jiskroň se usmál: „To víš, Jiskříku, přátelství je dar a někam patřit mezi své, to je také dar. Ty ses musel dobře přivázat a důvěřovat nám a nás muselo být hodně a museli jsme v pravou chvíli táhnout za jeden provaz. Tak to v životě chodí. Pojď se zahřát do kostela, kostelník tam má hrnek s teplým čajem a já vám povím malý příběh z jedné silvestrovské noci.“

Všichni šli s radostí do sakristie na kostelníkův čaj, protože jim všem již byla zima. Usadili se na skříňkách a poslouchali vyprávění. Jiskroň jim nabral čaj do malinkatých hrníčků a spustil.

„Před řadou let, kdy ještě byla víra v této zemi něčím treťuhodným, protože za ni byli mnozí lidé ve vězení, šla parta mladých lidí poslední den v roce na svatý Hostýn. Byla tam o půlnoci sloužena mše svatá na poděkování za uplynulý rok a oni na ní chtěli být. Vystoupili z vlaku a já jsem seděl jednomu z nich na batohu. Nějaký člověk se jich ptal, kam jdou a dost je od cesty odrazoval, že by mohli zabloudit a někde umrznout v závěji, že se

to stává. Ale oni se přesto vydali na cestu. Zpočátku to bylo docela snadné, ale později šli v příliš velké tmě a mohli se ztratit sobě navzájem. Nejlépe znal cestu jeden z nich – František – ten zalovil ve svém batohu a vytáhl provázek. ‚Všichni se ho chyťte, ať někoho neztratíme,‘ doporučil a ostatní se chytili provázku a šli s důvěrou za ním. Někdy si říkám, jestli toto je ta jednota církve a společenství, o které lidé mluví – každý jde jak umí, míří ke stejnému cíli a když by se mohli ztratit

ve tmě, takhle se spojí. Nahoře u kostela František zase provázek smotal a uložil do batohu, aby pak už každý sám vešel dovnitř a prožil slavení mše svaté. Bylo mi s nimi moc krásně,“ dokončil Jiskroň a odmlčel se.

Večer při mši svaté se pak lidem zdálo, že je betlém letos obzvláště zářivě nasvícený a viděli v tom světle jakousi zvláštní krásnou a radostnou jednotu, která jako-by i je navzájem propojovala.

Jarka Cýrusová

VÁNOČNÍ SUDOKU

9	7	10				5	3		4	8	
	8				12			6		7	
		2		4		7				12	
				9						3	7
				12					9	6	
10						2	7	5			
			4	6	9						2
	2	3					10				
8	11						12				
	6				3		1	12			
	10		8			4				1	
	4	7		5	11				8	9	3

Umístěte číslice do prázdných políček tak, aby v každé řadě, v každém sloupci a v každém malém obdélníku 3x4 byla obsažena každá číslice 1–12 pouze 1x. Tajenka je v podbarvených políčkách a čte se po řádcích. Číslice nahradíme písmeny podle legendy.

LEGENDA:

1	I	7	Y
2	H	8	K
3	M	9	L
4	O	10	A
5	R	11	D
6	T	12	Z

Jana Podsedníková

POŘAD BOHOSLUŽEB V NAŠICH FARNOSTECH O VÁNOCÍCH 2012

Husovice

24. 12. Štědrý den 16⁰⁰ – pro rodiny
s dětmi, 24⁰⁰
25. 12. Boží hod 7⁰⁰, 9⁰⁰, 18⁰⁰
26. 12. sv. Štěpán 7⁰⁰, 9⁰⁰, 18⁰⁰
30. 12. Svatá rodina 7⁰⁰, 9⁰⁰, 18⁰⁰
31. 12. sv. Silvestr 7⁰⁰, 17⁰⁰ – na poděko-
vání za uplynulý rok
1. 1. Matka Boží, Panna Maria 7⁰⁰,
9⁰⁰, 18⁰⁰

*Pozn.: Příležitost ke svátosti smíření bude
před každou mší svatou. Mše sv. v neděli
v 11⁰⁰ hod. o vánočních svátcích nebudou.*

Soběšice

24. 12. Štědrý den 22⁰⁰
25. 12. Boží hod 9⁰⁰
26. 12. sv. Štěpán 9⁰⁰
30. 12. Svatá rodina 9⁰⁰
31. 12. sv. Silvestr 7⁰⁰
1. 1. Matka Boží, Panna Maria 9⁰⁰
*Pozn. Vě vánočním oktávou jsou denně v 17⁰⁰
zpívány nešpory*

Lesná

24. 12. Štědrý den 15³⁰ – pro rodiny
s dětmi, 22⁰⁰
25. 12. Boží hod 7³⁰, 9⁰⁰, 10³⁰
26. 12. sv. Štěpán 9⁰⁰, 10³⁰, 16⁰⁰ – jeslič-
ková pobožnost s koledami, vánoční
scénkou dětí a adorací
30. 12. Svatá rodina 7³⁰, 9⁰⁰, 10³⁰
31. 12. sv. Silvestr 16⁰⁰ – na poděkování
za uplynulý rok
1. 1. Matka Boží, Panna Maria 7³⁰, 9⁰⁰,
10³⁰

*Pozn.: Informace a podrobnosti o všech ak-
cích přímo v DC nebo na webové stránce
www.volny.cz/dcbl.*

Obřany

24. 12. Štědrý den 22⁰⁰
25. 12. Boží hod 9⁰⁰
26. 12. sv. Štěpán 9⁰⁰
30. 12. Svatá rodina 9⁰⁰
31. 12. sv. Silvestr 16⁰⁰, 23³⁰ adorace
1. 1. Matka Boží, Panna Maria 9⁰⁰

SRDÍČKO

zpravodaj brněnských římsko-katolických farností Husovice, Lesná, Soběšice a Obřany

Vychází se souhlasem duchovních správců.

Kontaktní adresa: Římsko-katolická farnost Brno-Husovice, Vranovská 103, 614 00 Brno,
www.brno.ofm.cz nebo schránka Srdíčka v zadní části husovického kostela
nebo e-mail: Srdicko.Husovice@seznam.cz <http://www.volny.cz/dcbl/srdicko.htm>

Odpovědný redaktor: Daniel Kummer

NEPRODEJNÉ. Vychází pro vnitřní potřebu farností. Neprošlo jazykovou úpravou.
Uzávěrka tohoto čísla byla dne 10. 12. 2012, uzávěrka příštího čísla je 1. 2. 2013.